

ANNE BISHOP

**WITTE
KAARTEN**

De Anderen boek 5

De Fontein

NAMID – DE WERELD

Continenten

Afrikah

Australis

Brittannië/Wild Brittannië

Cel-Romano/Cel-Romano Verbond van Naties

Felidae

Stormeilanden

Thaisia

Tokhar-Chin

Vingerkootjeseilanden

Zelande

De Grote Meren: Bovenmeer, Talameer, Hononmeer, Etumeer en Tahkimeer

Andere meren: Verenmeren/Vingermeren

Rivier: Talulah/Talulah Falls

Gebergten: het Addirondakgebergte, de Rocky Mountains

Steden of dorpen: Bennett, Endurance, Harmony, Hubb NO (alias Hubbney), Jerzy, Lakeside, Podunk, Prairie Gold, Ravendell, Shikago, Sprankelstad, Sweetwater, Talulah Falls, Toland, Veermans Steiger, Walnut Grove, Wheatfield

Dagen van de week

Aardedag

Maansdag

Zonsdag

Windsdag

Thaisdag

Vuurdag

Waterdag

Proloog

Het einde van sumor

Ze kwamen bij elkaar in de wildernis tussen Tala en Etu, twee van de Grote Meren, en hun voetstappen lieten een verschrikkelijke stilte neerdalen op het land.

Zij waren de Ouderlingen, de oervorm van de *terra indigene* die de wilde, ongerepte delen van de wereld bewaakten. Bij de kleinere Inheemse Aardbewoners, gedaantewisselaars als de Wolf, Beer en Panter, stonden ze bekend als Namids tanden en klauwen.

De mensen, die opringerige, tweebenige roofdieren, hadden oorlog gevoerd tegen de *terra indigene* en de kleinere gedaantewisselaars gedood in de wildernis die grensde aan Cel-Romano, een gebied dat aan de andere kant lag van het domein van Oceaan. En hier, in Thaisia, waren zo veel leden van de Wolfgard vermoord dat hun lied in sommige delen van het land niet meer werd gehoord.

Terwijl de mensen in Thaisia en Cel-Romano hun overwinning op de kleinere vormen van de *terra indigene* vierden, hadden de Elementairen en Namids tanden en klauwen de roep om oorlog beantwoord. Ze versloegen de indringers, en maakten een begin met het isoleren en uitdunnen van de mensenkuddes in die twee delen van de wereld.

Maar nu waren ze op een probleem gestuit.

<Een aantal van ons zal de mensen in de gaten moeten houden,> zei de oudste mannelijke Ouderling die naar deze plek toe was gereisd. <Een aantal van ons zal alleen al door dat contact worden vergiftigd.> Een korte stilte waarin ze nadachten over het overnemen van de taak die de kleinere gedaantewisselaars vele jaren op zich hadden genomen. Toen volgde de vraag: <Hoeveel mens willen we behouden?>

<Dood hen allemaal!> gromde een andere man. <Dat zouden de mensen ook doen.>

<Wil je de niet-Wolf met het zoete bloed doden?> vroeg een vrouw geschokt.

Tijdens een beladen stilte dachten ze allemaal na over die vraag.

Door het zoete bloed, de jankende niet-Wolf, was er heel veel veranderd in het Stadspark van Lakeside; zelfs sommige van de *terra indigene* die in het Stadspark woonden, waren veranderd. Ze was anders dan de menselijke vijand. Ze was geen prooi. Zij en haar soort waren Namids wonderbaarlijke en verschrikkelijke schepping.

Nee, ze konden de niet-Wolf met het zoete bloed niet doden, de gene die het Bezem-Meisje werd genoemd in de verhalen die hun weg vonden naar de wildernis en zelfs door de gevaarlijkste vorm van Ouderlingen gemakkelijk werden gevonden.

Nadat ze hadden vastgesteld dat het doden van alle mensen in Thaisia niet de oplossing was, peinsden ze tijdens de ondergaande zon en opkomende maan over het probleem.

<Als we toestaan dat een kleine groep mensen blijft, welk soort mensen willen we dan behouden?> vroeg de oudste man uiteindelijk.

Een heel andere vraag. Een vraag die aanvoelde alsof je vastzat in doornstruiken of was weggezakt in de modder. Heel veel van de kleinere gedaantewisselaars die de aanvallen door mensen hadden overleefd, hadden zich teruggetrokken uit door mensen bewoonde plaatsen en de mensen daar overgeleverd aan het oordeel van de Ouderlingen. Sommigen waren teruggekeerd naar de wildernis, hadden alles wat aan mensen deed denken achter zich gelaten, maar anderen hadden er juist voor gekozen om zich te vestigen in dorpen en steden die waren teruggenomen, plaatsen waar wel gebouwen en andere mensendingen stonden, maar niet langer mensen waren.

De Ouderlingen die de wildernis bewaakten, bleven meestal op afstand van de mensenplaatsen, tenzij ze er als Namids tanden en klauwen naartoe gingen. Ze bestudeerden de mensen niet, zoals de kleinere gedaantewisselaars wel deden. De verhalen die rondzongen leerden hun dat er verschillende soorten mensen waren, maar waarom had de ene mens respect voor het land en de grenzen die waren vastgelegd, maar doodde een ander dieren en liet hij het vlees achter of probeerde hij de huizen van de gevederde of harige wezens af te nemen? De mensen van MAE hadden de *terra indigene* de oorlog verklaard. Waren er nog meer mensensoorten die tot de vijand behoorden? Mensensoorten die de Ouderlingen nog niet herkenden?

Als er mensen terugkeerden naar de teruggenomen plaatsen, zou-

den ze dan vechten met de gedaantewisselaars die deze plaatsen wilden omvormen tot een woonplek voor *terra indigene* die hun mensengedaante niet helemaal wilden opgeven? En Inheemse Aardbewoners namen niet alleen de gedaante van een ander roofdier over, ze namen ook bepaalde aspecten van dat roofdier over, eigenschappen die met die gedaante verweven raakten. Waren er menselijke eigenschappen die de *terra indigene* beter niet konden overnemen? Waar konden ze mensen van zo dichtbij bestuderen dat ze leerden wat niet zou mogen worden toegelaten in de teruggenomen steden en dorpen?

De Ouderlingen draaiden zich als één man om naar het noorden en oosten, en keken in de richting van Lakeside.

<Dat Stadspark is niet verlaten en heeft een mensenroedel,> merkte de oudste man op.

Ook woonden daar de Wolf en de jankende niet-Wolf die veel Ouderlingen bijzonder intrigerend vonden. Met eigen ogen de verhalen meemaken die hun weg zouden vinden naar de wildernis was het risico van menselijke besmetting wel waard.

Ze waren allemaal nieuwsgierig, maar er werden slechts twee Ouderlingen uitgekozen, een man en een vrouw, om tijd door te brengen op een stukje land, omringd door mensen. Ze waren al eens eerder in Lakeside geweest en hadden toen als Namids tanden en klauwen door de mistige straten gezworven, op zoek naar menselijke prooi.

De meeste Ouderlingen keerden, tevreden over hun besluit, terug naar hun gedeelte van de wildernis; het tweetal dat tot opdracht had gekregen om de mensenroedel te bestuderen, begon aan de reis naar Lakeside.

Windsdag, 1 messis

Simon Wolfgard, de leider van het Stadspark van Lakeside, was op weg naar zijn vrienden voor een renpartij op de vroege ochtend en haastte zich naar de *terra indigene*-Wolven die, verdekt opgesteld achter bomen en tussen struiken, de verharde weg gadesloegen die om het Stadspark heen cirkelde. Of eigenlijk sloegen ze de man gade die in een rustig tempo over die weg reed.

<Het is Kowalski,> gromde Blair. Het was een zacht grommend geluid, maar de mens keek opeens om zich heen alsof zijn kleine oren het hadden opgepikt.

<Op een fiets,> voegde Nathan eraan toe.

<We hebben hem toestemming gegeven om op de verharde wegen te rijden,> zei Simon, een beetje bezorgd over hun scherpe focus op een mens die ze vrij goed kenden.

Karl Kowalski was een van de menselijke politieagenten die samenwerkte met de *terra indigene* om de conflicten tussen mensen en Anderen tot het minimum te beperken. Om die reden werd hij Wolf-liefhebber genoemd en had hij zelf de nodige conflicten gehad met andere mensen. Het laatste incident had de week daarvoor plaatsgevonden toen een auto 'per ongeluk' opeens was gaan slingeren en bijna tegen Kowalski aan was gereden, die voor zijn werk een stuk was gaan fietsen. Omdat de *terra indigene* dit beschouwden als een dreigement aan het adres van een lid van hun mensenroedel, hadden Simon, Vladimir Sanguinati en Henry Beergard als leden van de Raad van het Stadspark besloten de mensenroedel toestemming te verlenen om op de verharde wegen in het Stadspark te rijden.

Simon dacht dat alle Wolven op de hoogte waren gesteld van het besluit van de Raad, met name Nathan, die waak-Wolf van het Contactkantoor was, en Blair als het hoofd van de ordehandhavers van het Stadspark, maar dit was de eerste keer dat een van de mensen over een weg reed waar nog steeds bordjes stonden met de waarschuwing: INDRINGERS WORDEN OPGEGETEN.

<Een fiéts, Simon.> Ditmaal klonk Blairs gegrom niet zacht.

Kennelijk was het hard genoeg voor mensenoren, want Kowalski begon iets harder te trappen.

O. Een fiéts. Nu begreep Simon de echte reden van de focus van de Wolven, van hun opwinding. De mensen kwamen op hun fiets naar het Groene Complex en een aantal andere plekken in het Stadspark, en de Wolven waren geïntregeerd door de tweewielige voertuigen. Maar tot dan toe was het altijd om vervoer naar of van een nuttige taak gegaan. Dit kon weleens iets heel anders zijn.

<Een achtervolgingsspel?> vroeg Jane, de lijfjloper van de Wolfgard, hoopvol.

<Kowalski zou speelprooi kunnen zijn,> antwoordde Nathan.

<Weet hij hoe hij het achtervolgingsspel moet spelen?> vroeg Blair.

<Hij is politieagent,> zei Nathan. <Hij achtervolgt de hele tijd andere mensen.>

<Dat wil niet zeggen dat hij óns spel ook begrijpt.> Simon vermoedde dat Nathans ideeën over politiewerk meer naar hoopvol neigden dan naar accuraat. Maar ze konden natuurlijk wel aanbieden om te spelen. Als Kowalski niet op het aanbod inging, zouden ze gewoon een eind gaan rennen. Maar ja... een fiets. Simon zou er dolgraag een achtervolgen. <Laten we het proberen.>

De Wolven sprintten met Simon en Blair voorop over de weg en overbrugden de afstand tussen de roedel en hun speelprooi razend-snel. Zou het spel doorgaan?

Kowalski keek achterom. Zijn ogen werden groter en hij begon sneller te trappen.

Ja!

<We mogen hem niet vangen, alleen maar achtervolgen,> zei Simon.

<Hij is wel snel!> Jane vloog voor de mannen uit en rende binnen een paar tellen naast het achterwiel van de fiets.

<Niet aan de wielen komen,> zei Nathan. <Als je met een tand achter een van de spaken vast komt te zitten, kun je een kaak breken, of nog erger.>

<Ik heb ook geluisterd toen agent Karl de pups vertelde hoe gevaarlijk het was om in wielen te bijten, hoor,> snauwde Jane, duidelijk beledigd door Nathans ongevraagde waarschuwing. Ze liep iets verder

door naar voren tot ze op de goede plek rende om in Kowalski's kuit te kunnen speelbijten.

Na een zijwaartse blik op Jane trapte Kowalski nog iets sneller. In plaats van de brug te nemen die hen naar het leefgedeelte van de Havikgard zou voeren en het mens naar de grote rondweg zou leiden over de honderdtwintig hectare land van het Stadspark, sloeg Kowalski de weg in die hen langs het meer van de Elementairen zou terugbrengen bij het Groene Complex.

De Wolven renden met hem mee en zorgden ervoor dat de afstand tot hun speelprooi steeds even groot bleef, ook toen Kowalski een helling op reed. Ze liepen om beurten naast de fiets en spoorden hun prooi aan om te blijven vluchten. Of om te blijven trappen. Bij de kruising met de hoofdweg van het Stadspark reed Kowalski naar links in de richting van het Groene Complex in plaats van naar rechts naar het Marktpllein.

Het grootste deel van de roedel, die vaart had geminderd zodra hun prooi vermoeid raakte, draafde nu terug naar het Wolfgard-complex. Nathan liep door naar het Marktpllein en het Contactkantoor, waar hij de bezorgers in de gaten zou houden en Meg Corbyn moest bewaken, de Contactmens van het Stadspark. Simon en Blair volgden Kowalski tot ze bij het Groene Complex aankwamen. Blair vervolgde daarvandaan zijn weg naar het Openbare Voorzieningencomplex en Simon holde naar de watertrog op het gemeenschappelijke midden-terrein dat het hart vormde van het enige complex in het Stadspark waar verschillende soorten garden door elkaar woonden. Hij leebberde wat water op, nam zijn mensengedaante aan en doopte zijn hoofd erin. Toen hij weer rechtop ging staan en zijn donkere haar uit zijn gezicht schudde, spatte het water alle kanten op. Hij maakte zijn armen en borst nat, en grijnsde toen Kowalski zijn fiets neerzette en behoedzaam naar de trog toe kwam.

'Dat was een geweldig achtervolgingsspel!' zei Simon blij. 'Jij weet heel goed hoe je speelprooi moet spelen.'

'Is dat zo?'

'Jazeker.' Simon keek hem met een schuin hoofd aan, in de war gebracht door de achterdochtige toon. Ze hadden zo-even toch nog gespeeld en lol gehad? 'Wil je ook wat water?'

‘Bedankt.’ Kowalski gooide wat water op zijn gezicht, in zijn nek en op zijn armen. Hij dronk echter niets.

Simon dacht even diep na over dat niet drinken. Mensen waren slimme, opdringerige roofdieren die de *terra indigene* recent opnieuw hadden getoond dat ze nooit helemaal te vertrouwen waren, zelfs onderling niet. Lichamelijk waren ze echter veel zwakker dan andere soorten jagers. Neem nou bijvoorbeeld dat niet drinken. Er was niets mis met het water in de trog. Iemand had het water van de vorige dag al laten wegglopen en gebruikt voor de boom en andere planten die in potten op het middenterrein stonden, en de trog gevuld met vers water om van te drinken en je mee te wassen. Mensen dronken het water wel wanneer het uit de bron was gepompt en het in een glas, een emmer of een ander soort houder zat, maar dronken datzelfde water dus kennelijk niet uit een gemeenschappelijke houder die buiten stond.

Hij begon zich af te vragen hoe ze als soort eigenlijk zo lang hadden kunnen overleven dat ze nu een flink probleem vormden.

‘Wie begrijpt dat van speelprooi dan niet?’ vroeg Kowalski, die nu met een hand over zijn gezicht wreef.

‘De vrouwenroedel. We hebben hen al heel vaak uitgenodigd om te spelen, maar ze stapten steeds van hun fiets om te vragen of ze ons konden helpen.’ Simon spreidde zijn armen in een gebaar dat zo veel zei als: ‘Hoe komen ze daar nou toch bij?’ Toen wees hij naar Kowalski. ‘Maar jij hebt ons uitgenodigd om te spelen en we hebben allemaal heerlijk hard gerend.’

Kowalski lachte zacht snuivend. ‘Nou, ik heb in elk geval heel hard gefietst.’

‘Omdat de vrouwen niet zo snel kunnen trappen als jij, kunnen ze het achtervolgingsspel misschien beter met de pups spelen.’ Dan konden de pups leren om als roedel samen te rennen zonder dat ze het gevaar liepen een trap te krijgen van echte prooi.

Simon keek nadenkend naar Kowalski, die hem op zijn beurt ook onderzoekend opnam.

‘Ik zal wel met Ruthie gaan praten,’ zei Kowalski ten slotte.

Ze vinggen allebei het gerinkel op van glaswerk en keken naar de met een hor afgesloten zomerkamer onder het appartement van Meg Corbyn.

‘Het is later dan ik dacht,’ zei Kowalski. ‘Ik kan maar beter naar huis gaan om me op te frissen voordat ik naar mijn werk moet.’

Simon keek de man na die op weg naar zijn fiets langs de zomerkamer kwam. Het had er even alle schijn van dat Kowalski naar binnen zou gaan om met Meg te praten. Simon trok zijn lippen terug in een geluidloze grom en voelde dat zijn hoektanden langer werden tot ze hun Wolfhengte hadden. Kowalski hief echter alleen maar een hand op ter begroeting, zei: ‘Goedemorgen, Meg,’ en fietste weg.

Simon liep om de watertrog heen, maar bleef abrupt staan toen het tot hem doordrong dat hij naakt was in zijn mensengedaante. Dat was nooit erg geweest tot Meg in het Stadspark was komen wonen. Mensen reageerden ieder verschillend wanneer ze elkaar zonder kleren aan zagen, ook wanneer er geen kleding nodig was voor bescherming of warmte. Meg had zich vrij goed aangepast aan het feit dat vrienden van haar hun mensengedaante aannamen om haar een bericht te geven of een vraag te beantwoorden en daarna de behaarde of gevederde gedaante weer aannamen waaraan ze de voorkeur gaven, maar bij hem was het anders; misschien kwam dat wel doordat hun vriendschap anders was dan de vriendschappen die ze had met mensen of *terra indigene*.

’s Nachts sliep hij vaak in zijn Wolvengedaante bij haar. Ze hadden allebei hun eigen appartement, maar deze waren met elkaar verbonden door de zomerkamer en de gang die aan de achterkant liep, en werden steeds meer één hol in plaats van twee. Maar ze waren geen levensgezellen, zoals Kowalski en Ruthie dat waren. Nu paarden *terra indigene*-Wolven natuurlijk ook maar één keer per jaar, wanneer hun vrouwen loops waren. Meg had wel de bloedingen die kenmerkend waren voor mensenvrouwen, maar had geen fysieke belangstelling getoond voor het hebben van een levensgezel. Behalve dan...

Ze had hem een paar weken eerder wel gevraagd om samen met haar te gaan naaktzwemmen. Allebei in hun blootje, in mensengedaante. Ze was wat nerveus geweest met hem in het water te zijn, en nog nerveuzer geworden toen hij het litteken kuste dat langs haar rechterkaak liep. Een litteken dat was veroorzaakt door de snede die niet alleen de Wolfgard in Lakeside had gered, maar ook heel veel andere Wolven in de Noordwest-regio en zelfs nog verder weg.

Hij had haar al eerder gekust, een paar keer op haar voorhoofd. Maar toen hij het litteken kustte, had hij diep binnen in zichzelf een glimp van verandering gevoeld en in de dagen daarna was het langzaam op een instinctief niveau tot hem doorgedrongen dat hij niet helemaal hetzelfde was als de rest van de Wolfgard van Lakeside. Niet meer.

Misschien was het niet alleen omwille van Meg geweest dat hij haar na die kus had uitgenodigd om een Wolvenspelletje te spelen, ook al zagen ze er allebei als mens uit. Toen was ze niet nerveus meer. En sindsdien... Tja, het was hem natuurlijk niet ontgaan dat mensenmannen in zomers weer als dit in en om hun eigen hol bijna niets aanhadden en dat niemand dat raar vond.

‘Het is warm boven,’ zei Meg zonder haar stem te verheffen, omdat dat niet nodig was. Zijn oren mochten er dan menselijk uitzien, maar hij was wel een Wolf en kon haar prima verstaan. ‘Daarom heb ik wat eten hiernaartoe gebracht om te ontbijten.’

‘Ik ga even snel douchen en kom dan terug.’

Hij liep haastig naar binnen en sprong de trap op naar de badkamer in zijn appartement. Het duurde niet lang om zijn haar en lijf te wassen, maar hij bleef nog iets langer onder de douche staan, genietend van het koele water dat over hem heen viel, en dacht na over het ingewikkelde wezen dat Meg Corbyn heette.

Nadat hij haar had binnengehaald in het Stadspark en haar de baan van Contactmens had aangeboden, was hij er pas achter gekomen dat ze een bloedprofeet was, een *cassandra sanguie*: een soort mensenvrouw die toekomstvisioenen kreeg zodra er in haar huid werd gesneden. Ze was ontsnapt aan de man die haar eigenaar was geweest en haar had gebruikt, en Simon en de andere *terra indigene* in Lakeside hadden haar in hun midden opgenomen.

Dat klonk eenvoudig, maar dat was het niet. Wat Meg betreft was niets eenvoudig. Ze was als een steen die in het meer was geworpen dat het Stadspark van Lakeside heette en de deining die haar aanwezigheid had veroorzaakt, had heel veel dingen veranderd, onder andere de *terra indigene* die vriendschap met haar hadden gesloten. Vanwege Meg gingen de bewoners van het Stadspark om met mensen op een wijze die ongekend was of in elk geval eeuwenlang niet eens was

overwogen. Vanwege Meg hadden de *terra indigene* in heel Thaisia geprobeerd de rest van de bloedprofeten te redden, die als ongewenste pups op straat waren gegooid door de mensen die hun eigenaar waren. Vanwege Meg had het Stadspark van Lakeside nu een menseroedel die een extra leerervaring vormde voor *terra indigene* die een op mensen gerichte opleiding hadden gehad en de geleerde vaardigheden moesten oefenen met mensen die geen misbruik zouden maken van eventuele fouten.

En vanwege Meg had hij het onbehaaglijke gevoel dat een klein stukje van zijn mens-zijn zich onlosmakelijk aan zijn Wolvengedaante had gehecht.

Door de jaren heen hadden al heel wat mensenvrouwen best zin gehad in een spannend avontuurtje en seks willen hebben met een van de *terra indigene*. En er waren ook heel wat *terra indigene* geweest die al net zo nieuwsgierig waren naar seks in hun mensengedaante. Maar daarbij draaide het om het lichaam één nacht lang genot schenken en daarna weer vertrekken. Of in het geval van de Sanguinati werd lust gebruikt als lokmiddel om zich te kunnen voeden met het bloed van het soort prooi dat hun voorkeur had.

Seks was iets anders dan iemands levensgezel worden. Het kiezen van een levensgezel was een serieuze aangelegenheid. Daarbij speelden de roedel en familie een rol. Bij sommige vormen van *terra indigene* was die band voor het leven; bij andere niet. Ook bij de vormen die normaal gesproken een band voor het leven sloten, hield die band niet altijd stand. Simons stamvader Elliot sprak nooit over de reden dat zijn levensgezel hem had verlaten. En Daphne, Simons zus, had hun niets verteld over haar levensgezel of de reden dat ze slechts een paar dagen voor de geboorte van haar pup in haar eentje naar Lakeside was teruggekeerd.

Nee, de band tussen levensgezellen hield niet altijd stand en meestal waren de gevolgen te overzien. Als het dominante paar uit elkaar ging, kón een roedel uit elkaar vallen. Sommigen gingen wellicht op zoek naar een andere roedel of trokken zelfs naar andere delen van het continent. Maar normaal gesproken zou een soort niet uitsterven als een band tussen twee levensgezellen werd verbroken, en dat zou kunnen gebeuren als zijn vriendschapsband met Meg meer werd dan alleen

dat, maar dat meer niet kon overleven, het lichamelijke paren niet kon overleven. Hij wist dat. Tess, Vlad en Henry wisten dat. Misschien wisten sommige mensen het ook. Maar hij dacht niet dat Meg het wist en hij was er ook niet zeker van dat ze sterk genoeg zou zijn om deze last ook nog eens te dragen, boven op de zware last van wat nu al van haar werd gevraagd.

Ze had pijn geleden door toedoen van de mensen die haar hadden opgesloten en gebruikt. Door de pijn was ze bang geworden voor iedere mensenmannengedaante. Hoewel hij zich af en toe afvroeg of seks met een mens anders zou aanvoelen als dat mens Meg was, was hij niet bereid hun vriendschap op het spel te zetten, was hij niet bereid de band te schaden die ze nu al hadden. Daarom moest hij nu extra voorzichtig zijn. Niet alleen omwille van haar, maar ook omwille van zichzelf, van iedereen eigenlijk. *Hoeveel mens zullen de terra indigene behouden?* Die vraag hadden de Ouderlingen gesteld zonder erbij te melden of ze daarmee de menselijke bevolking bedoelden, menselijke uitvindingen of de niet-tastbare kenmerken van een gedaante die samen met het fysieke uiterlijk werden geabsorbeerd als je te lang in één bepaalde gedaante bleef leven.

Simon draaide de kraan dicht, droogde zich af en trok een korte broek van spijkerstof aan.

Toen de Ouderlingen de vraag voor het eerst stelden, was hij ervan uitgegaan dat ze een antwoord in woorden verwachtten. Maar na de recente oorlog die de ondergang had ingeluid van het Cel-Romano Verbond van Naties aan de andere kant van de Atlantis Oceaan en het besluit van de Ouderlingen om de menselijke kudde in Thaisia uit te dunnen en te isoleren, besefte Simon dat het antwoord zou worden gevormd door wat de Ouderlingen leerden van de dingen die plaatsvonden in en om het Stadspark van Lakeside.

Meg was druk in de weer met het serviesgoed op het tafeltje in de zomerkamer, maar zag in gedachten alleen maar het beeld van Simon en Karl Kowalski voor zich die bij de watertrog met elkaar stonden te praten. Simon had er vrolijk uitgezien. Karl had met zijn rug naar de zomerkamer gestaan, dus had ze had zijn gezicht niet kunnen zien, maar hij had gespannen geoogd. Ze vroeg zich af waarom Karl ge-

spannen zou zijn om iets waar Simon juist blij van werd. Maar ja, een Wolf en een mens dachten lang niet altijd hetzelfde over dingen.

Terwijl ze naar hen stond te kijken, naar hun lichamen die tegengestelde emoties uitstraalden, waren de overeenkomsten haar ook opgevallen. In tegenstelling tot Henry Beergard, die zelfs in zijn mensengedaante groot en gespierd was, bezaten Simon en Karl de kracht en gestroomlijnde spieren van jagers die hun prooi lange tijd achtervolgden, ook al vermoedde ze dat Karl meestal niet achter de mensen hoefde aan te rennen die hij arresteerde. Ze hadden allebei donker haar, maar dat van Karl was korter geknipt dan dat van Simon. Het grote verschil, in elk geval in eerste instantie, zat hem in de ogen. Die van Karl waren bruin en die van Simon waren amberkleurig, of hij nu in mensengedaante of in Wolvengedaante was.

Nadat Karl was vertrokken, zag ze bepaalde delen van Simon die anders niet te zien waren. Ze zag ze, maar wist niet goed hoe ze zich daaronder voelde. Bang, ja dat zeker, maar ook een tikje nieuwsgierig. Simon en zij waren goede vrienden, en ze was dol op zijn neefje Sam. Maar daarnaast waren ze ook toegewijde partners geworden in hun inspanningen om het Stadspark en de stad Lakeside intact te houden. En ze waren toegewijde partners in hun inspanningen om de *cassandra sanguie* te helpen overleven in een wereld die veel te vol was met zintuigelijke waarnemingen.

In de verhalen die ze had gelezen, leken de mensen die zich tot elkaar aangetrokken voelden heel vaak ruzie te hebben of elkaar verkeerd te begrijpen, of ze hadden seks en gingen daarna uit elkaar, en kwamen dan uiteindelijk altijd weer bij elkaar. Maar dat waren mensen, geen bloedprofeet en een Wolf. Er waren haar in de Instelling dingen aangedaan die haar lichaam zich nog herinnerde, maar die versluierd waren voor haar geest; door die dingen voelde ze zich meer op haar gemak bij Simon wanneer hij in zijn Wolvengedaante was. Diep vanbinnen wist ze dat Simon nooit slechte dingen met haar zou doen, zoals de mannen in de Instelling hadden gedaan, maar de behaarde Wolf voelde ondanks zijn tanden en klauwen toch als veiliger gezelschap aan.

En toch, nu ze Simon deze keer zonder kleren zag... Het was nog steeds angstaanjagend, ja, maar nu ze eraan terugdacht, fladderde er

iets binnen in haar, iets waardoor ze zich opeens afvroeg hoe het zou zijn als ze...

‘Je bent overstuur.’

Meg schrok zo dat ze bijna een glas water omgooide. Ze had Simon de zomerkamer niet horen binnenkomen.

‘Nee, hoor.’ Maar nu ze naar hem keek, werd ze opnieuw afgeleid door het mannenlichaam dat volledig te zien was, op de enge delen na, die verborgen zaten onder de spijkerstof van de korte broek. Plotse-ling schoot het haar te binnen dat zij zelf alleen maar een dun katoenen nachthemd en een slipje aanhad. Toen ze deze aantrok na het douchen had dat niet belangrijk geleken.

Ze vroeg er zelf om. Meg kon zich niet herinneren of ze die zin in een verhaal had gelezen of dat het onderdeel was van een herherinnering, een beeld uit een oude profetie. Ze wist echter wel dat dit het excuus was dat een man gebruikte om de schuld bij een meisje te leggen wan-ner hij haar dwong om seks met hem te hebben.

Ze had er niet bij stilgestaan dat ze heel weinig aanhad, maar als Simons lichaam haar aandacht trok, trok dat van haar dan die van hem? En als dat inderdaad zo was...

Ze vroeg er zelf om.

Nee! Misschien dacht een mensenman zo, maar Simon zou dat nooit doen, ook niet als hij in zijn mensengedaante was. Haar hoofd wist dat; het zou voor iedereen een stuk gemakkelijker zijn als ze haar lichaam daar ook van kon overtuigen.

‘Jawel.’ Simon kwam dichterbij haar staan en kneep zijn amber-keurige ogen tot spleetjes, maar Meg had de rode vlekjes die op boos-heid duiden al gezien. ‘Je ruikt overstuur en ook een beetje wellustig. Maar je ruikt vooral overstuur.’ Hij gromde en ontblootte hoektan-den die beslist niets menselijks hadden. ‘Heeft Kowalski iets gedaan om je overstuur te maken?’

‘Nee.’ Inwendig beefde ze, maar haar antwoord klonk ferm en reso-luut. Het laatste wat ze wilde was dat Simon kwaad werd op een van haar mensenvrienden. ‘Ik moest aan iets denken waar ik bedroefd van werd.’

Hij hield op met grommen en staaarde haar met een schuin hoofd aan, eerder verbijsterd dan boos. ‘Waarom doe je dat dan?’

Ze keek hem aan. Ze wilde hem liever niet vertellen waaraan ze had staan denken, wat ongetwijfeld zijn volgende vraag zou zijn, dus haalde ze haar schouders op en stapte ze over op een onderwerp dat hem zeker zou interesseren: eten. ‘Ik kon maar niet beslissen wat ik wilde eten, dus heb ik heel veel dingen meegebracht, onder andere dit.’ Ze pakte een bakje en een lepel op, maar aarzelde toen.

‘Wat is dat?’

‘Yoghurt.’ Ze slikte een volle lepel door, en vroeg zich af waarom Merri Lee en Ruth hadden gezegd dat het superlekker was. Was dat soms iets wat je moest leren eten? ‘Probeer jij ook eens een hapje.’ Ze schepte er wat van op de lepel, hield deze voor aan Simon en vroeg zich af wat hij zou doen.

Hij boog zich naar de lepel toe en rook eraan. Toen at hij het aangeboden hapje op.

Meg wist niet of hij het zou uitspugen of doorslikken en hield haar adem in.

Hij slikte de hap door. Toen wierp hij een blik op de andere etenswaren die ze mee naar beneden had genomen. ‘Waarom zou je dát eten als je ook plakken bizonvlees kunt eten?’

Aangezien ze eerlijkheidshalve niet kon zeggen dat ze de smaak van bizon lekker vond, zag ze eigenlijk weinig verschil. ‘Merri Lee en Ruth zeiden dat yoghurt goed is voor iemands binnenkant, vooral die van een meisje.’

‘Dan ben ik blij dat ik geen meisje ben,’ mompelde hij, terwijl hij een paar plakken bizon op een bord legde en toen pas naar de rest van het beschikbare eten keek.

Meg nam nog een hap yoghurt en deed het deksel weer terug op het bakje. Zo. Ze had voor die dag wel genoeg voor haar binnenkant gezorgd. Ze at de helft van de aardbeien op en schoof de schaal toen naar Simon. Ze hoopte stiekem dat hij het aanbod zou afslaan en zou zeggen dat hij genoeg had aan het bizonvlees, maar hij nam zijn deel van de aardbeien zonder iets te zeggen aan. Daarom at ze maar een plakje pittige kaas.

‘Je eet niet,’ merkte Simon een paar minuten later op.

‘Ik heb nu wel even genoeg gehad.’ Wat ook zo was, want ze was van plan om voordat ze naar haar werk ging even bij Een Kleine Hap

langs te gaan om te kijken wat Nadine Fallacaro en Tess in de aanbieding hadden in het eethuisje van het Stadspark.

Ze brachten de rest van het eten terug naar haar appartement en deden de afwas; daarna ging Simon terug naar zijn appartement om zich om te kleden voor zijn werk.

Meg staarde naar de kleren in haar kast en probeerde te bedenken wat voor een Contactpersoon geschikt zou zijn om naar het werk te dragen en tegelijk praktisch was op een warme, vochtige dag. Uiteindelijk koos ze een donkergroene korte broek, een perzikkleurig bloesje met korte mouwen en een paar sandalen die er mooi uitzagen en heerlijk zaten.

Nadat ze had gecontroleerd of het boek dat ze aan het lezen was in haar draagtas zat, sloot Meg de voordeur van haar appartement af en liep ze via de buitentrap naar beneden om op Simon te wachten.

Inspecteur Crispin James Montgomery draaide zijn hoofd om naar agent Greg O'Sullivan van de onderzoekstaskforce, die op de achterbank van de politiewagen zat. Toen O'Sullivan nadrukkelijk naar de derde man in de auto keek, richtte Monty zijn aandacht op zijn partner, agent Karl Kowalski, die hen naar een afspraak reed met de nieuwe burgemeester en de commissaris van politie.

Kowalski was een energieke vent van eind twintig. Als toegewijd politieagent geloofde hij dat een goede samenwerking met de *terra indigene* de beste manier was om de mensen in Lakeside te helpen, een overtuiging die niet alleen voor persoonlijke problemen had gezorgd met een huurbaas, maar ook onenigheid had veroorzaakt tussen Karl enerzijds en zijn ouders en broer anderzijds.

Maar toen kwam de vreselijke slachting onder de mensen in stadjes en dorpen in het Midwesten en Noordwesten als vergelding voor de gruwelijk moord op de Wolfgard in dezelfde gebieden. Een storm was over het continent van Thaisia geraasd en had op Lakeside ingebeukt. En de mensen hadden een korte, maar verschrikkelijk angstaanjagende glimp opgevangen van de *terra indigene* die de wildernis bewoonden en bewaakten. Nu vroeg Monty zich af of Kowalski nog steeds hoop koesterde dat de mensen de kracht en woede zouden overleven van de Elementairen en de *terra indigene* die Namids tanden en klauwen werden genoemd.

Hij vroeg zich ook af wat hij zou doen als Kowalski en Michael Debany, de andere agent in zijn team, bij een ander team wilden werken of zelfs om overplaatsing zouden vragen naar een ander politiebureau in Lakeside.

‘Alles in orde?’ vroeg Monty. Of was dit een zinloze vraag nu O’Sullivan bij hen in de auto zat? De agent spande zich weliswaar enorm in om een dialoog op gang te brengen met Simon Wolfgard en de andere leden van de Raad van het Stadspark, maar niemand kende hem al goed genoeg om hem als vriend te beschouwen.

Kowalski bleef achter een bus staan die passagiers liet instappen, in plaats van een rijbaan op te schuiven en eromheen te rijden. Als ze achter de bus bleven hangen en bij elke halte bleven wachten, zouden ze te laat komen voor de vergadering.

Monty zag vanuit een ooghoek O’Sullivan het horloge om zijn linkerpols bedekken, een stille boodschap: *het is niet erg als we te laat komen voor de vergadering.*

Qua uiterlijk verschilden Monty en O’Sullivan hemelsbreed van elkaar. Greg O’Sullivan was begin dertig. Hij had groene ogen waaruit altijd een scherpe intelligentie straalde en zijn korte donkere haar begon boven op zijn hoofd al dunner te worden. Wanneer hij aan het werk was, bezat hij een felle intensiteit en een gezichtsuitdrukking die Monty altijd deden denken aan een krijger die een grimmig leven had gekozen.

Monty daarentegen was de oudste van de drie mannen, ook al was hij nog geen veertig. Hij had een donkere huid, bruine ogen en kort, krullend haar waar al wat grijs in zat; en niet alle rimpels in zijn gezicht waren lachrimpels. Niet meer.

‘Ik heb vanochtend een fietstochtje gemaakt door het Stadspark dat eindigde in een achtervolgingsspelletje met een aantal Wolven,’ zei Kowalski. ‘Ik was de prooi.’

O’Sullivan boog zich naar voren. ‘Is alles goed met je?’

Kowalski wierp een blik in de achteruitkijkspiegel en reed met een boog om de bus heen toen deze aangaf bij de volgende halte stil te zullen houden. ‘Het was een iets intensievere lichaamsbeweging dan ik had gepland in dat warme weer. De Wolven hebben me niet verwond, als je dat soms bedoelt. Ze hebben het zelfs niet eens geprobeerd.’

Monty en O'Sullivan wachtten tot hij verderging.

'Voor hen was het een spel en op een of andere manier had ik kennelijk aangegeven dat ik bereid was om mee te spelen. Maar bij de goden, als je ze op het Marktplein ziet lopen... Het is niet dat je vergeet hoe groot ze zijn, maar ik had gewoon nooit beseft wat hun omvang betekent wanneer ze jagen. Toen ik hen om mij af zag stormen, nam mijn instinct het over en probeerde ik te vluchten. Wat natuurlijk niet lukte.'

'Weet je wat hen het idee gaf dat je bereid was mee te spelen?' vroeg Monty zacht.

Kowalski concentreerde zich even op het verkeer. 'Simon vertelde me dat de meisjes altijd blijven staan en vragen of ze kunnen helpen in plaats van de uitnodiging om te spelen te accepteren, dus het zou zomaar kunnen dat het kwam doordat ik sneller ging fietsen in plaats van te blijven staan.'

'Het jachtinstinct,' zei O'Sullivan. 'Als iets wegrent, zal een jager erachteraan gaan.'

'Maar ze hebben nog nooit iemand van ons achtervolgd en we gaan regelmatig op de fiets naar de moestuin van het Groene Complex.' Het stoplicht sprong op oranje. Kowalski remde af in plaats van gas te geven om het kruispunt over te steken voordat het licht op rood sprong. 'In het begin dacht ik dat de Wolven die me achterna zaten nog niet hadden gehoord dat we toestemming hebben gekregen om over de verharde wegen te rijden. Maar toen herkende ik Nathan en ik meende ook Simon te herkennen. Langs de weg staan bordjes met de tekst "Indringers worden opgegeten" en toen ik hen op me af zag komen...' Hij ademde zwaar uit en trapte het gaspedaal in toen het licht weer op groen sprong. 'Het was maar een spelletje. Simon dacht dat iedereen het leuk had gevonden. Ik durf te wedden dat de andere Wolven dat ook dachten.'

'En jij?' vroeg Monty.

'We kijken naar dezelfde dingen, maar zien niet dezelfde dingen. Het bewijst weer eens hoe gemakkelijk het is om dit te verpesten en een verkeerd signaal af te geven.'

Monty tuurde door de voorruit en vroeg zich af wat voor signaal de nieuwe burgemeester en politiecommissaris zouden afgeven.

Meg deed het Contactkantoor open en wierp een blik op de klok. Nathan was laat, maar Jake Kraaigard zat op zijn vaste plekje op de schouderhoge muur die de afscheiding vormde tussen de laad-en-loszone en de achtertuin van Henry's atelier.

Het was eigenlijk maar goed ook dat ze het kantoor nog heel even voor zichzelf had.

Haar armen tintelden. Niet het prikkende gevoel dat een voorloper was van de behoefte om zich te snijden en profetie te spreken. Dit was een mild gevoel, eerder een memo dan een krijsend alarmsignaal.

Ze trok een lade open en haalde het deksel van het houten kistje dat Henry voor haar had gemaakt. Ze staaarde naar de achterkant van de verschillende pakjes waarzegkaarten die ze leerde gebruiken om een profetie te onthullen in plaats van met het zilveren scheermes in haar huid te snijden. Misschien zou ze op deze dag eindelijk alle kaarten uit het kistje halen en de kaarten weggooien die niet nodig waren om het pak Baanbrekerskaarten samen te stellen.

Ze woelde de kaarten een beetje om in een vage poging ze te schudden. Niet dat het er ook maar iets toe deed. Wanneer ze een vraag stelde, voelde ze prikkelingen in haar handen en koos ze specifieke kaarten op basis van de heftigheid van het gevoel.

Meg deed haar ogen dicht, zodat ze haar keuze niet kon beïnvloeden doordat ze de achterkant van een specifiek spel kaarten herkende. Ze liet haar vingertoppen op de kaarten rusten en fluisterde: 'Wat zal de aanstelling van de nieuwe burgemeester betekenen voor Lakeside?'

Niets. Helemaal niets. Haar vingers gleden over de kaarten, maar zelfs het tintelende gevoel verdween. Opeens voelde ze trillingen in de vingertoppen van haar rechterhand. Ze schoof de kaarten die bovenop lagen weg tot ze het exemplaar voor zich had dat de trillingen veroorzaakte. Ze pakte de kaart op en deed haar ogen open, maar ze wist het antwoord al voordat ze kaart omdraaide en de afbeelding zag. De kaart was afkomstig uit een pak kinderkaarten en was per ongeluk tussen haar profetiekaarten terechtgekomen. De afbeeldingen van dat spel kaarten waren echter heel nuttig gebleken, ook al waren de antwoorden die ze verschaften vaak ongewenst.

Wat zal de nieuwe burgemeester betekenen voor Lakeside? Een groot vraagteken. *Toekomst onbekend.* De toekomst van Lakeside was

al onbekend sinds de *terra indigene* in het stadspark zich hadden gerealiseerd dat de reactie van de Ouderlingen op de praktijken van de Mensen Altijd Eerst-beweging heel erg heftig zou zijn.

Ze had alleen gehoopt dat ze vandaag een ander antwoord zou krijgen.

Ze had de kaart al tussen de andere teruggestopt en wilde het kistje weer dichtdoen, toen opeens een andere vraag bij haar opkwam. Lakeside was een door mensen bestuurde stad, maar het Stadspark was van de *terra indigene*. In de nasleep van de recente conflicten kon een uitbarsting van vijandelijkheden tussen mensen en Anderen verschrikkelijke gevolgen hebben.

Meg deed haar ogen dicht en plaatste haar vingertoppen weer op de kaarten. Toen ze net met de kaarten werkte, had ze besloten dat het trekken van drie kaarten zou staan voor onderwerp, actie en resultaat. Ze wist niet of andere mensen de waarzegkaarten ook zo gebruikten, maar voor haar leek het te werken.

‘Wat gaat er gebeuren met mijn vrienden in het Stadspark?’ Ze herhaalde de vraag een paar keer, terwijl ze naar de kaarten zocht die het antwoord zouden vormen. Zodra ze de drie kaarten had uitgekozen die de heftigste prikkelingen veroorzaakten, nam ze ze mee naar de grote houten sorteertafel. Daar draaide ze ze om in de volgorde waarin ze ze had uitgekozen.

Op de eerste kaart stonden drie beelden: trein, bus, auto. De tweede afbeelding was van een explosie. En de derde kaart was... het vraagteken. *Toekomst onbekend.*

Dat was niet goed.

Ze haalde een schrijfblok uit een la, sloeg een lege bladzij op, en noteerde haar vragen en de kaarten die ze als antwoord had getrokken.

Ze voelde er niets voor om de kaarten al op te bergen voordat ze er iemand bij had gehaald om ze te bekijken en ze voelde er al evenmin iets voor om dit specifieke antwoord aan iemand van de Raad te vertellen. Misschien iemand van haar mensenvrienden? Ruth Stuart woonde in de ene helft van de tweegezinswoning aan de Kraaienveldlaan en Merri Lee zou in een appartement komen wonen in een de stenen flatgebouwen aan weerszijden ervan die het Stadspark onlangs had gekocht om woonruimte te kunnen bieden aan hun werknemers

als deze uit huurhuizen werden gezet die het eigendom waren van mensen.

Ze hapte geschrokken naar lucht toen er op de deur tussen de sorteerkamer en de achterkamer werd geklopt. Toen ze zag dat Twyla Montgomery stond te wachten tot ze mocht binnenkomen, ontspande ze zich weer. De sorteerkamer was normaal gesproken verboden terrein voor mensen, met slechts een paar uitzonderingen, en nu er zo veel nieuwe mensen een bezoekje brachten aan het Marktpllein, werd die grens met gegrom en scherpe tanden bewaakt.

‘Goedemorgen, mevrouw Twyla,’ zei Meg.

Ze hoorde krassende nagels in de voorkamer en besepte dat Nathan moest zijn binnengekomen terwijl zij met de kaarten in de weer was.

‘Goedemorgen, mevrouw Meg.’ Twyla kwam door de kamer naar haar toe, en zette een reiskbeker en een bakje op de sorteertafel. ‘En u ook een goedemorgen, meneer Nathan. Het gaat een plakkerige dag worden en ik benijd u niet dat u die vacht van u moet dragen, hoe mooi hij ook is.’

Een korte stilte. Toen beantwoordde Nathan haar opmerking met een zacht ‘Ahoee’ en keerde hij terug naar de Wolfmand onder een van de hoge ramen in de voorkamer.

Meg glimlachte. Twyla Montgomery was de moeder van inspecteur Montgomery. Een magere vrouw met een donkere huid die een beetje slap begon te worden van ouderdom, bruine ogen die meestal vriendelijk keken en kort, krullend haar dat eerder dofgrijs dan zwart was. Twyla dulde geen flauwekul of brutaal gedrag van wie dan ook, een eigenschap die ertoe leidde dat de Wolven haar met grote interesse gadesloegen – vanaf een veilige afstand.

‘Meneer Simon stond in Een Kleine Hap te mopperen over yoghurt, de binnenkant van meisjes en het feit dat jij bizonvlees niet lekker vindt,’ zei Twyla. ‘Ik was bang dat hij misschien een soort hersenkoorts had en wartaal uitkraamde, maar Tess zei dat je waarschijnlijk niet genoeg had gegeten bij het ontbijt en heeft daarom een broodje met eiersalade en nog een paar dingen voor je klaargemaakt.’ Ze zweeg even. ‘Ben je aan het bezuinigen op eten, meisje?’

‘Nee, hoor. Ik heb thuis niet zo veel gegeten, omdat ik van plan was iets te halen voordat ik aan het werk ging.’ Toen Twyla haar zwiwend

aanstaarde, voegde Meg eraan toe: ‘Ik vind de smaak van bizonvlees echt niet lekker.’

‘Ik heb gisteren zelf een plakje geprobeerd en ik kan niet zeggen dat ik er dol op ben. Maar als ik moest kiezen tussen bizonvlees eten of hongerlijden, dan denk ik toch dat ik het zou opeten. En jij ook.’

Meg knikte. ‘Als hij moest kiezen, zou Simon ook wel leren om yoghurt te eten.’

Twyla lachte. ‘Zou je denken?’

Meg stelde zich in gedachten voor dat ze een bord kreeg aangereikt met opgerolde plakjes in yoghurt gedoopt bizonvlees. Ze vroeg zich huiverend af of je van gras een salade zou kunnen maken.

Twyla tikte met een vinger vlak boven de drie kaarten op de tafel. ‘Wat ben je hiermee aan het doen? Of mag je dat niet vertellen?’

‘Het zijn waarzegkaarten, maar ik noem ze profetiekaarten. Ik ben bezig om uit te zoeken of sommige van de *cassandra sangue* deze kunnen gebruiken om een profetie te onthullen in plaats van een snee aan te brengen.’ Duizend sneden. Er werd gezegd dat een bloedprofeet er slechts zo veel kon maken vóór de snede die tot haar dood leidde of haar tot krankzinnigheid dreef. Omdat de meeste profeten niet ouder werden dan vijfendertig, was Meg, die vierentwintig was, bijzonder gemotiveerd om een alternatief te vinden voor het scheermes.

‘Wat zeggen deze jou?’ vroeg Twyla.

‘Dat weet ik niet zeker. Ik vroeg wat er gaat gebeuren met mijn vrienden in het Stadspark. Deze kaarten vormen het antwoord.’ Meg wachtte even tot de oudere vrouw om de tafel heen was gelopen en naast haar was komen staan. Toen wees ze de kaarten een voor een aan. ‘Onderwerp, actie en resultaat.’

Twyla keek fronsend naar de kaart met de trein, bus en auto. ‘Betekent dat reizen in het algemeen of het vervoermiddel zelf?’

‘Dat kan allebei. Ik heb de kaart getrokken als onderwerp, dus dat zou op het voorwerp zelf kunnen slaan, maar het kan ook betekenen dat een van deze vervoermiddelen iemand of iets naar Lakeside brengt. De explosie is de actiekaart en kan een daadwerkelijke ontploffing aangeven waar de Explosieven Opruimingsdienst bij moet worden gehaald, maar ook een emotioneel explosief conflict tussen groepen mensen. Het zou dus kunnen dat een groep mensen die op weg is naar

Lakeside op een of andere manier voor problemen zal zorgen in het Stadspark. Ik begin er vrij goed in te worden om de kaarten te vinden die de vraag beantwoorden, maar Merri Lee en ik moeten nog leren om ze juist te interpreteren.'

Terwijl ze Twyla gadesloeg die de kaarten aandachtig bestudeerde, begon de huid tussen haar schouderbladen te prikken.

'Wat betekent het vraagteken?' vroeg Twyla ongerust.

'Toekomst onbekend. Dat antwoord trok ik ook al toen ik vanochtend naar de stad Lakeside vroeg.' Meg nam de oudere vrouw onderzoekend op. 'Jij weet wat de kaarten betekenen, hè?'

'Ik heb wel een idee, maar het is niet iets wat ik al wil delen. Nog niet.' Twyla liep naar de achterkamer.

'Dank je wel voor het eten,' zei Meg.

Twyla draaide zich om en keek haar aan. 'Graag gedaan. Niet bezuinigen op eten, hoor. Dat is echt niet nodig.'

Meg luisterde tot ze de achterdeur van het kantoor hoorde dichtgaan. Toen reikte ze met een hand over haar schouder om haar rug te krabben. Ze mocht Twyla Montgomery graag en zelfs de Anderen hadden de oudere vrouw hun vertrouwen geschonken, iets wat ze maar zelden deden wanneer ze iemand nog maar zo kort kenden. En dat was precies de reden dat Meg zich nu onbehaaglijk voelde.

Ze hoopte maar dat Twyla haar vermoedens over de kaarten zou delen voordat er iets akelig gebeurde.

Twyla boende de bureaus in het consulaat, het gebouw in het Stadspark dat het domein was van Elliot Wolfgard. Hij vertegenwoordigde het Stadspark naar buiten toe, was de *terra indigene* die sprak met de burgemeester en de gemeenteraad, politieke evenementen bezocht en de pers te woord stond. Het had haar niet veel tijd gekost om tot de conclusie te komen dat Elliot dan misschien de beschaafde Wolvenwoordvoerder van het Stadspark was, maar dat Simon de werkelijke leider was.

'De andere mensen hadden nooit zo lang nodig om de bureaus schoon te maken,' zei Elliot.

Twyla schoot verrast overeind en draaide zich om, zodat ze hem kon aankijken. Ze had hem niet uit zijn kantoor op de eerste verdieping naar beneden horen komen.

Op het eerste gezicht kon hij gemakkelijk doorgaan voor de directeur van een succesvol bedrijf: dure pakken, dunner wordend haar dat werd geknipt door iemand die waarschijnlijk meer in rekening bracht dan zij meestal in een week verdiende, en het soort tanige lichaam dat voor een mens alleen te verkrijgen was door uren in de sportzaal door te brengen. Ja, hij kon er gemakkelijk voor doorgaan en ze durfde te wedden dat heel wat directeuren en politici de vergissing hadden gemaakt te geloven dat hij net zo dacht als zij, omdat hij eruitzag zoals hen. De amberkleurige ogen waren echter die van een Wolf en hoewel hij mensen misschien soms deed vergeten wat hij was, ze wist heel zeker dat Elliot dat zelf nooit deed.

‘Ja, ik kan wel zien dat ze niet echt veel tijd uittrokken om hier schoon te maken. Dat is ook precies de reden dat ik er nu langer dan anders voor nodig heb om het eens goed schoon te maken,’ antwoordde ze.

Elliot nam haar aandachtig op. Dat was iets waaraan ze inmiddels wel gewend begon te raken. De Kraaien die op het Marktpllein werkten, hadden meer vragen voor haar dan een huis vol kleine kinderen en wanneer ze een winkel binnen ging om iets te kopen, ging er altijd minstens eentje met haar mee die dan wilde weten waarom ze het ene product verkoos boven het andere. De Wolven bestudeerden haar ook, zoals ze eigenlijk alle mensen bestudeerden die in meer of mindere mate toegang hadden tot de winkels in het Stadspark, maar het was haar opgevallen dat ze Nadine Fallacaro, Katherine Debany, de moeder van agent Debany, en haar aandachtiger gadesloegen dan de jongere vrouwen die tot Meg Corbyns vrouwenroedel behoorden.

Wie gaf de jongen in een Wolvenroedel eigenlijk les?

‘Kom eens hier,’ zei Elliot. Toen ze zich niet verroerde, voegde hij eraan toe: ‘Alsjeblieft.’

Hij nam haar mee naar de dossierkasten die tegen een muur stonden en wees naar een stapel mappen die wankel op een tafeltje tegen de laatste kast aan lag. ‘Weet je hoe je deze op de mensenmanier moet opbergen?’

Ze pakte een map op, las de naam op het etiket en trok de juiste dossierlade open. Toen trok ze een andere lade open. En nog een.

Ze duwde de lades weer dicht en draaide zich naar hem om. ‘Wat is dit voor flauwekul?’

‘Dit is de mensenmanier om papieren op te bergen.’

‘Ja, dat kunt u gemakkelijk zeggen.’

Er laaide als een bliksemschicht een rood lichtje op in Elliots ogen.

‘Wat bedoel je daarmee?’

‘Ik bedoel dat degene die dit heeft gedaan blijkbaar een heel eigen systeem had om dingen terug te vinden, maar het daarmee bijna onmogelijk heeft gemaakt voor iemand anders om een dossier te vinden. Of anders heeft die sukkel gewoon maar dingen in lades gepropt in de hoop dat hem nooit zou worden gevraagd om iets op te zoeken.’ Ze deed een stap naar voren om de map terug te leggen op de wiebelende stapel en Elliot deed een stap naar achteren met een blik in zijn ogen die haar deed denken dat hij maar wat graag zijn tanden in iemands vlees wilde zetten en dat haar vlees wel zou volstaan.

‘Kun je het oplossen?’ vroeg hij.

Het kostte hem hoorbaar moeite om de woorden correct uit te spreken en ze vroeg zich af wat er opeens mis was met zijn mond, aangezien hij een minuut geleden nog gewoon normaal had geklonken.

‘Weet je hoe je moet werken op een plek als deze?’

Iedereen in het Stadspark had een baan. Iedereen in een Wolvenroedel had een bepaalde positie. En hoewel nog niet alle mensen die mochten delen in de overvloed van het Stadspark al een taak toegewezen hadden gekregen, was het duidelijk dat de Anderen van alle nieuwkomers verwachtten dat ze zouden bedenken welke vaardigheden ze te bieden hadden die hun acceptatie rechtvaardigden.

Twyla dacht na over wat Elliot had gezegd. Het zou weer eens wat anders zijn dan vloeren dweilen en wc-potten schrobben, ook al hadden ze ook iemand nodig die dat deed. Ze vermoedde dat er niet veel mensen waren die Elliot kwamen lastigvallen, dus het zou rustiger zijn dan een baan in een van de winkels aan het Marktplein en ze kon wel wat rust gebruiken als ze elke middag op de kinderen moest passen.

‘Ik heb nooit leren typen of hoe ik met computers moest omgaan,’ zei ze ten slotte. ‘De telefoon opnemen en dossiermappen opbergen zal wel lukken. Maar ik kan alleen ’s ochtends, wanneer de kinderen leskrijgen. Ik ben naar Lakeside gekomen om Crispin te helpen met Lizzy en dat komt op de eerste plek.’

‘Natuurlijk,’ zei Elliot kalm. Zijn uitspraak was weer vlekkeloos. ‘We zorgen goed voor onze jongen.’ Hij zweeg even en merkte toen op: ‘Sam is mijn kleinzoon.’

Twyla glimlachte. ‘Het is een heerlijk joch.’ Ze had Sam al een paar keer op het Marktpllein gezien, soms samen met de andere kinderen, maar meestal in het gezelschap van Meg Corbyn en een jonge Wolf die Skippy heette. De eerste keer dat ze hem zag en de grijze ogen opmerkte, dacht ze dat hij een mensenkind was met haar dat een aparte kleurenmix van goudgeel en grijs was. Ze dacht ook dat hij Megs jongere broertje of neefje was. Totdat ze Meg op een gegeven moment zag lopen met een Wolfenpup met dezelfde kleurschakering.

‘De Sierra heeft computers en typen opgegeven als een paar van haar vaardigheden,’ zei Elliot. ‘Misschien kan zij –’

‘Nee.’

Ze was zelf verbaasder over de vinnige klank in haar stem dan Elliot. Maar ze had inmiddels even de tijd gehad om na te denken over de profetiekaarten die Meg die ochtend had getrokken. Ze wist niet hoe iemand anders de kaarten zou interpreteren, maar ze wist wel wat ze er zelf uit had afgeleid over haar gezin. Het maakte haar boos en het deed haar verdriet dat Sierra kennelijk had gelogen tegen Crispin toen het meisje beweerde dat ze niet wist hoe ze contact kon opnemen met hun broer Cyrus. Als ze eerlijk was geweest, zou Crispin evengoed Cyrus’ treinkaartje naar Lakeside niet hebben betaald, zoals hij dat wel had gedaan voor zijn moeder, zus en twee nichtjes, maar dan had hij zijn broer wel gebeld om hem te waarschuwen om Toland te verlaten voordat de storm de stad bereikte.

Twyla keek Elliot aan. Niet de daadwerkelijke leider, maar hij had wel een belangrijke positie in het Stadspark en onder de Wolven. Ze kon Crispin niet vragen om haar vermoedens te bevestigen. Als politiemans beschikte hij over de middelen om dat uit te zoeken, maar het zou problemen veroorzaken tussen zijn jongere zus en hem als hij in de gaten kreeg dat Sierra contact had gehad met Cyrus. ‘Mijn Sierra is een lieve meid. Ze is slim, ze is aardig, ze werkt hard en ze is dol op haar kinderen. En meestal is ze wat betreft de meeste dingen ook betrouwbaar. Maar iedereen heeft wel een zwakke plek, meneer Elliot, en die van Sierra is haar broer Cyrus. Hij manipuleert haar en haalt

haar over om dingen te doen die ze niet hoort te doen, dingen waarvan ze weet dat ze verkeerd zijn.'

Twyla keek om zich heen naar de benedenverdieping van het consulaat. 'Dit is een overheidsgebouw. Sommige dingen zijn alledaags en doen er niet echt toe, en sommige dingen gaan alleen u maar aan. Als Sierra hier voor u zou werken en Cyrus kwam langs om haar te dwingen hem informatie te geven die hij voor grof geld kon verkopen, zou ze misschien heel even weerstand bieden, maar uiteindelijk zou ze hem de informatie toch geven en vervolgens in haar hoofd proberen te rechtvaardigen waarom hij die informatie moest hebben. Dat zou niet alleen haar, maar ook de rest van ons in moeilijkheden brengen.'

'Maar de Cyrus is hier niet,' zei Elliot.

'Ik denk dat hij op weg is hiernaartoe.' Ze liep naar een van de bureaus en schreef het telefoonnummer op van Beestachtig Goede Boeken. Ze scheurde het velletje papier los en gaf het aan Elliot. 'Sierra heeft tegen Crispin en mij gezegd dat Cyrus geen telefoonnummer had achtergelaten waarop we hem konden bereiken. Volgens mij heeft ze gelogen. Volgens mij heeft ze hem al een paar keer gebeld sinds we hier zijn. Ik kan niet zeggen of ze zonder toestemming met andere telefoons heeft gebeld, maar toen ik haar de telefoon bij de kassa zag gebruiken op een dag dat meneer Simon en meneer Vlad niet in de winkel aanwezig waren, raakte ze helemaal van de kaart en beweerde ze dat ze pizza had besteld. Ik kan u verzekeren dat de kinderen die dag geen pizza hebben gehad bij de lunch.' Ze aarzelde even. 'De politie beschikt over de middelen om te controleren welke nummers er met een bepaald telefoontoestel zijn gebeld, maar ik kan Crispin niet vragen om het na te trekken. Ook als ik me vergis en ze Cyrus niet heeft gebeld sinds we in Lakeside zijn, zal de leugen die ze heeft verteld voordat we uit Toland vertrokken spanning veroorzaken tussen Crispin en haar.'

Cyrus slaagde er altijd weer in om spanning te veroorzaken tussen zijn broer en zus, zelfs wanneer Crispin het voor Sierra opnam.

'Er wordt heel veel gebeld met de telefoon van de boekwinkel,' zei Elliot.

'De kans is groot dat het om een nummer in Toland gaat. Een nummer dat meneer Simon en meneer Vlad niet bekend zal voorkomen.'

‘Goed.’ Elliot vouwde het velletje papier op en stopte het in zijn zak. ‘Als jouw pup niet geschikt is, kun je dan iemand anders bedenken die dat wel is?’

‘Katherine Debany,’ antwoordde Twyla. ‘Ze heeft als persoonlijk assistent gewerkt. Ze weet waarschijnlijk beter hoe je een kantoor als dit behoort te runnen dan de rest van ons bij elkaar. Ik weet dat Pete Denby haar heeft gevraagd om een paar middagen per week voor hem te komen werken.’

Elliot vroeg niet waarom een ervaren kracht beschikbaar was en Twyla vertelde het hem niet uit zichzelf. Net als zij was Katherine ontslagen door haar vorige werkgever, omdat ze weigerde lid te worden van de Mensen Altijd Eerst-beweging om haar baan te kunnen behouden.

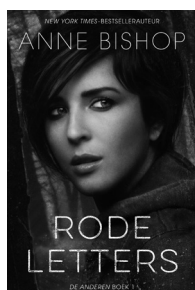
‘Vraag Katherine om bij me langs te komen.’ Elliot liep naar de trap. Toen hij zijn voet al op de eerste trede had staan, ging de telefoon. Hij keek haar over zijn schouder aan.

‘Zal ik opnemen?’ vroeg Twyla.

‘Ja.’ Elliot liep de trap op. ‘Dank je wel.’

Ze nam glimlachend de hoorn van de haak. ‘Het consulaat van het Stadspark, met Twyla.’

Lees meer van Anne Bishop

In de serie *De Anderen* van Anne Bishop draait het om de 24-jarige **Meg Corbyn**, een *cassandra sanguis* of bloedprofeet. Op de vlucht voor de man die haar gave wil misbruiken voor zijn eigen gewin komt ze terecht bij de Anderen, de geheimzinnige en gevaarlijke wezens die de wereld delen met de mensen...

Rode letters | *De Anderen* boek 1 | paperback, 544 blz.
ISBN 978 90 261 4048 8 | ISBN e-book 978 90 261 3752 5

Zwarte veren | *De Anderen* boek 2 | paperback, 432 blz.
ISBN 978 90 261 3753 2 | ISBN e-book 978 90 261 3754 9

Zilveren zicht | *De Anderen* boek 3 | paperback, 496 blz.
ISBN 978 90 261 3987 1 | ISBN e-book 978 90 261 3988 8

Grijze ogen | *De Anderen* boek 4 | paperback, 496 blz.
ISBN 978 90 261 4215 4 | ISBN e-book 978 90 261 4216 1

Witte kaarten | *De Anderen* boek 5 | paperback, 480 blz.
ISBN 978 90 261 4353 3 | ISBN e-book 978 90 261 4354 0

Eerder verschenen van Anne Bishop:

Rode letters
Zwarte veren
Zilveren zicht
Grijze ogen

Eerste druk juli 2017

Oorspronkelijke titel *Etched in Bone*

Oorspronkelijke uitgever ROC, published by Berkley, a division of Penguin Group (USA) LLC

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Lennart Sane Agency AB

Copyright © 2017 Anne Bishop

The moral right of Anne Bishop to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2017 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Valérie Janssen

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Blake Morrow

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 4353 3

ISBN e-book 978 90 261 4354 0

NUR 334, 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsoptname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.